

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XI. évfolyam, 42. szám

2022. június 07

Ünnep után

Tündökölnék a hölgyek, csodálatosan szép rózsák pompáznak – még ha nem is mindig nekünk – ésilyentájt szinte mindig esik némi, vagy sok hűsítő eső is: ez a pünkösöd, amit a hosszú hétvégénken ünnepelhettünk. És ami többek között, és a fenti kellemességeken túl a szövetség, a szövetségek ünnepe is. Ez azoknak is fontos lehet, akik nem sorolják magukat a hívó emberek közé. Mert, ha akarjuk, ha nem, az életünk tele van szövetségekkel, igaz, nem biztos, hogy mindet akartuk, vagy akarjuk még. Ezért megeshet, hogy nem nagyon van már kedvünk bárkivel bármilyen szövetséget kötni, hiába látjuk, hogy sokszor hasznos, talán még jó is lenne. Igaz, néha macerás, hiszen az is fontos, hogy igaz legyen, ami a szövetségekünkben foglaltatik. És, persze, hogy legyünk hűek fogadalmunkhoz.

Az első, többségünk által ismert szövetség valószínűleg Isten és a zsidók között született, és Mózes volt a „közös ismerős”, akinek a nevéhez fűződött az egykori jogi aktus. Legalábbis az Ószövetség szerint, és aki hisz benne, máris igyekszik megmagyarázni, hogy miért nem tartja be, vagy nem úgy, netán csak egy kicsit. Hiszen ama szerződésnek írott formája az a tíz parancsolat, amit az emberiség több, vagy kevesebb sikerrel igyekszik betartani. Ellenben bárkitől elvárjuk, hogy betartsa azokat, amiből aztán mindenféle bonyodalmak származhatnak. Mindenesetre úgy tűnik, mind a mai napig nem találtunk ki olyan törvényt helyette, ami büntetlenül felülírhatná azt az elsőt. Ezért hát kénytelenek vagyunk az alapján szervezni életünket, aztán vagy összejön, vagy megmagyarázzuk.

Tehát nagyon nem mindegy, hogy miféle szövetségnek vagyunk részesei, és hogy önként kötöttük, vagy némi ráhatás miatt, kényszeredetten bölintottunk rá. Utóbbi nem ritkaság, az önkéntesség hiánya leginkább a bölintás utáni hatékonyságon látszik meg, úgy a társadalomban, mint kisebb részeiben. Rosszabb esetben szép lassan elvesz a részvevők erkölcsi tartása, és az egykor volt közösséget részérdekek, gyakran kétes értékű magánérdekek tartják össze valamennyire és valameddig. Csakúgy, mint amikor az önként és boldogan kötött barátság, szerelem, mint szövetség egyik tagja visszaél a bizalommal, vagy egyszerűen köt még a meglévővel rivalizáló két-három másik szövetséget is. Hogy ki húzza a rövidebbet, változó, sokak szerint ritkán éri meg jónak lenni. De ami biztosnak látszik, hogy az ilyen ember tönkre teszi egykori szövetségét is.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, 03/33-48, mobil: 30-386-6083, 20-286-1440,

E-mail: zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Gyakori, hogy kopottas már a szövetségünk, főleg, ha régebbi keletű. Ilyenkor érdemes gondolkozni a megújításán. Ez történt a fáma szerint az ókorban is, amikor a Mózes-féle Ószövetséget Újszövetség néven újították meg: ez az, amit piros pünkösd napjaiban ünnepel a nyugati világ. Ami a katolikus egyház születésnapja mellett az új törvény ünnepe is, bár jó tudni, hogy az eredeti tíz pont jottányit sem változott. Igaz, mi sem nagyon...

Persze, manapság egy közös lét megújítása nehezebb feladat, mint a létrehozás volt, pedig ha sikerül, jobb, tartalmasabb is lehet, mint egykor. A megújuláshoz ismét együttes szándék, közös célok kellene. És valami olyan érzése, ami bizalmat és áldozatkészséget feltételez a szövetségeseink között. Annak ellenére, hogy gyakran csodákra várunk, manapság már ritkán hiszünk bennük, némelyiken mégis érdemes volna elgondolkoznunk.

Például azon, mely szerint, amikor a tanítványok az evangéliumot – az új szövetséget – hirdették, a különböző nyelveket beszélő hallgatóság mindegyike a saját nyelvén hallotta, tehát megértette azt. Ezt hívják a nyelvek csodájának. Ami nem a nyelvek különbözőségének megszüntetését jelentette, hanem a különböző nyelveken beszélők közös hitben, gondolkodásban, akaratban történő egyesítését.

A csodavárás nyugalma mellett ideje komolyan vennünk az életünk szépséget adó sokféleségünk mellett a közös célokért történő együttgondolkodást is. Persze, csak akkor, ha lent is akarják, meg fent is. Különben összekeverednek a célok, és a végeredmény csupán látszatdicsőség lesz.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

KÉRDEZNI TUDNI KELL

Ifjú drámaíró befejezi a művét, a címe: Miért élek én?

El is küldi egy kiadóba, és mihamar válaszoltak is a kérdésére:

– Csak azért, mert nem személyesen hozta be „művét”...

ÚJABB KÉRDÉS

Piroska énekelgetve megy az erdőben a nagymamához, és találkozik a farkassal. Az unatkozva végigméri, és kérdezi: Mi van, te hülye?

Piroska megsértődve válaszol: Én nem hülye vagyok, hanem piroska!

A farkas átsedri a cigijét a szája másik sarkába, majd így folytatja:

– Hol a kosárkád? – mire Piroska rámered az üres kezére:

– Ó, én hülye...

MÉG EGY KÉRDÉS: MI AZ ABSZOLÚT SZEMTELENSÉG?

Lelőkni az anyóst a lépcsőn, és utána kiáltani: hé, mama, hová siet??

Balogh Attila